

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. Š.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č.j. KRPE-97777-56/ČJ - 2018-170026-SV

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim ze dne 9. 1. 2020, č. j. CR 002066/2020 ODP/Pi, jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti provedenému záznamu bodů v registru

řidičů, a to tak, že jeho námitky byly zamítnuty [§ 123a, § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“)].

2. Z vlastní rozhodovací činnosti podepsaného soudu vyplývá, že tentýž právní zástupce zastupuje opakovaně v obdobných věcech u zdejšího soudu, přičemž uvádí v podstatě typizované námitky, které neustále „dokola“ opakuje (srov. např. ve věci sp. zn. 52 A 46/2019, 52 A 44/2017 atd.). V předmětné žalobě, jako v případech předchozích, stejně koncipovaných žalob, uvádí tradičně v podstatě dva žalobní body. Tyto žalobní body obsahují naprosto shodná tvrzení, respektive stejné námitky a stejnou argumentaci, přičemž až v závěru druhého žalobního bodu se žalobce zabývá údajnými nedostatky pokutových bloků a domáhá se zrušení žalovaného rozhodnutí. Těmito opakovanými námitkami jsou námitky uvedené ve zmíněných dvou žalobních bodech. V prvním z nich označeném jako „a) *nerespektování odvolacích důvodů*“ žalobce namítl, že odvolací orgán zcela „*ignoroval předložené důkazní prostředky*“. Tím měl zřejmě na mysli v příloze doplněného odvolání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, vydané ve věci „*shodné*“, přičemž žalobce tvrdí, že je „*běžnou praxí*“ odvolacího správního orgánu posuzovat jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že se tento správní orgán zabýval „*kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí*“ vydaných v blokovém řízení a že tato rozhodnutí označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukázal i na další rozhodnutí jiného správního orgánu, rovněž poukázal na obdobný postup jiného správního orgánu, a to Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, kdy správní orgán „*odmazal*“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení. Poukázal na zásadu legitimního očekávání a na rovnost účastníků před zákonem.
3. V dalším žalobním bodu označeném jako za „b) *nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce tvrdil, že oznámení od věcně příslušných oddělení Policie ČR o spáchaných přestupcích nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Nelze omluvit „*nedostatky*“, které rozhodnutí o přestupku nese z pohledu zákonem kladených požadavků, konkrétně poukázal na případy, kdy tyto podklady nejsou „*způsobilé*“, nestačí pouze popis v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, tj. „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci – mimo obec*“. Dále musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje by měly být čitelné, srozumitelné a přehledné.
4. Konečně žalobce v žalobě uplatnil konkrétní výtky k jednotlivým pokutovým blokům, přitom se jedná o pokutové bloky ze dne 20. 4. 2018, 21. 4. 2017, 20. 4. 2017 a konečně zpochybnil i rozhodnutí o dalším přestupku žalobce, tj. pravomocné rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30. 9. 2016, č. j. OSA/P- 1055/16-B/28, přičemž v žalobě uváděl shodné námitky jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy opětovně zpochybňoval obsah zmíněných pokutových bloků, a dále pravomocné rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30. 9. 2016 výše zmíněného čísla jednacího. V žalobě, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, uváděl údajné nedostatky v obsahu zmíněných pokutových bloků a uvedeného pravomocného rozhodnutí, tedy například v případě pokutového bloku ze dne

20. 4. 2017 tvrdil, že v pokutovém bloku nebyla přesně „zajištěna osoba přestupce“, ověření totožnosti nebylo dostačující, nebyla „zajištěna“ doba spáchání přestupků, byla uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání atd. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí s tím, že uvedl soudní judikaturu, která se vztahuje k obdobným žalobám právního zástupce žalobce, který tyto žaloby podává v podstatě se stejným obsahem, kdy v žalobě tvrdí nedostatky pokutových bloků, které však neexistují, když je pouze přebírá pouze z jiných žalob, což ostatně žalovaný uvedl i v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
7. Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2004, sp.zn. II. ÚS 770/02, náleží Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52 Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44). Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený

počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76).

8. Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5As 118/2011-107 a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostacích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení

funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Podstatné je, že „namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba „v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81).

9. Správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývajících z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publikovaných pod č. 2145/2010 Sb. NSS a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem, a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena žádná

taková námitka, která by mohla být jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.

10. Námitky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou pokutových bloků míří proti jejich obsahu, čili žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr vyplývající z konstantní judikatury, tj. že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů do registru řidičů (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tyto jeho námitky směřující konkrétně proti pokutovým blokům výše zmíněným nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.
11. Námitky žalobce se týkají zejména formálních a obsahových náležitostí zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu NSS, ze které lze odvodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplývá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání ve zkratce (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy by žalobce jako přestupce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Je třeba totiž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace. Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odepřít, tj. práva na zahájení správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46). Toto své právo však nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě výše uvedené podklady, oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků, přičemž ani námitky žalobce takové pochybnosti vzbudit nemohly.
12. Přes uvedené skutečnosti si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků. Ve všech žalobcem uvedených případech v rozhodnutí vydaných v blokovém řízení byla konkrétní přestupková jednání žalobce v předmětných blocích včetně dalších potřebných údajů popsána jednoznačně a určitě tak, že z nich nevyplývá zaměnitelnost s jiným jednáním, kdy nelze dospět k jinému závěru, než že v těchto rozhodnutích bylo přestupkové jednání konkrétním způsobem individualizované, a zejména podstatné je, že namítaná pochybení nejsou natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí o přestupcích by nebylo možné jako podklad pro zápis vůbec použít, například z důvodu jeho nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

13. Navíc i správní orgán I. stupně (a následně i žalovaný v žalovaném rozhodnutí) byl schopen z podkladů rozhodnutí přesně tato přestupková jednání identifikovat a popsat je včetně uvedení všech náležitostí rozhodnutí, tak již i z tohoto důvodu není možné připustit důvodnost pochybností žalobce naznačených v odvolání a dále specifikovaných až v žalobě. Ostatně sám žalobce přímo z uvedeného rozsudku NSS (čj. 4As 127/2014-39) přilehavě cituje, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce“, když „při zohlednění specifík blokového řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena...“. Z těchto podkladů uvedené skutečnosti vyplývají, ostatně již i správní orgán I. stupně byl schopen tyto náležitosti z nich reprodukovat přímo ve svém rozhodnutí. Z tohoto důvodu neměl správní orgán jinou možnost než nevyhovět námitkám žalobce, když vycházely z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury.
14. Krajský soud považuje tvrzení zástupce žalobce v žalobě za zcela účelová, ignorující v podstatě obsah žalovaného rozhodnutí. Žalobce se totiž zcela účelově vyhnul argumentaci žalovaného, který se zabýval odvoláním žalobce, podané jeho zástupcem, který sepsal i žalobu, přičemž právě v žalovaném rozhodnutí se žalovaný zabýval v podstatě shodnými námitkami tohoto zástupce žalobce, které směřovaly proti zmíněným pokutovým blokům. Například na straně 6 žalovaný tomuto zástupci žalobce vytknul, že se neseznámil se spisovým materiálem, když u rozhodnutí vydaných v blokovém řízení namítal tytéž skutečnosti, bez ohledu na to, co je předmětem bloku uvedeno, námitky jsou „naprosto obecné, není z nich zřejmé, za jaký přestupek byla daná bloková pokuta uložena“ atd. Tyto námitky, jak zdůraznil žalovaný na straně 5, druhý odstavec, uvádí JUDr. Radek Bechyně jako zástupce žalobce opakovaně i v jiných obdobných věcech, uvádí je shodně i v odvoláním (k tomu krajský soud poznamenává, že je opakuje i v žalobách v obdobných věcech u zdejšího soudu, a nejen u zdejšího soudu), tedy, jak správně uvedl žalovaný na straně 5 v druhém odstavci, „znovu a znovu tak odvolací orgán čte o „zajištění“ přestupce, „zajištění“ věci, obecných vadách výroku, který nereflektuje průběh řízení a celkový stav věci... a zejm. vidí zcela shodné (typizované) námitky vůči blokům, které zmocněnec účastníka uplatnil již ve všech shora uvedených řízeních a které nereagují na konkrétní podklady založené ve spise či na konkrétní pokutové či příkazové bloky, ale jsou pouze zcela obecnými a univerzálními námitkami. Takovému to způsobu obhajoby proto není možné poskytnout stejnou váhu jako konkretizovaným námitkám týkajícím se jednotlivých podkladů pro záznam bodů, s nimiž se daný účastník skutečně seznámil“. Uvedenou skutečnost potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2009. č. j. 10As 123/2019-51, jak správně poznamenal žalovaný v žalovaném rozhodnutí, v němž je uvedeno následující: „NSS předesílá, že zástupce stěžovatele podává v celé řadě obdobných případů, v nichž zastupuje jiné stěžovatele, kteří rovněž nasbírali 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, též navlas stejné kasační stížnosti (nedávno například věci vedené u NSS pod sp.zn. 1 As 366/2018, 1 As 467/2018, 3As 49/2019; též viz desítky dalších předcházejících kauz). NSS při projednání této kasační stížnosti vycházel zejména z této početné prejudikatury. Přitom pokládá za zbytečné, aby podrobně poněkoliaké v téměř stejných případech vysvětloval totéž; i proto co do posouzení věcných otázek odkazuje stěžovatele na poměrně košaté odůvodnění rozhodnutí v jiné velmi podobné kauze (rozsudek ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40)“.
15. K tomu žalovaný v žalovaném rozhodnutí výstižně uvedl, že „Důkazem o tom, že tento zástupce žalobce sepisuje odvolání a žaloby v obdobných věcech naprosto shodným způsobem,

přičemž vůbec se neseznamuje se správním spisem a v podstatě ignoruje rozsah žalovaných rozhodnutí, v nichž se odvolací orgán námitkami směřujícími proti pokutovým blokům zabývá, svědčí i případ námitek žalobce, které uvedl v odvolání a následně i stejným způsobem v žalobě a jenž se týkají pokutového bloku ze dne 21. 4. 2017. Žalobce v odvolání, stejně jako v žalobě uváděl, že v kolonkách 1-4 není přesně „zajištěna“ osoba přestupce a jeho identifikace, ačkoliv všechny tyto kolonky jsou řádně a čitelně vyplněny, včetně čísla občanského průkazu účastníka a jeho data narození, za lomítkem konce rodného čísla; v kolonce číslo 5 postrádal dobu spáchání přestupku (tato nebyla přesně „zajištěna“), místo, právní kvalifikace má být uvedena jen zkratkovitě, je uvedeno porušení § 18, ale již ne jakého „bodu či písmena“, zatímco na bloku je řádně vyplněno datum a čas spáchání přestupku, název obce, ulice a č.p. a celý popis přestupkového jednání včetně přesného porušení je následující „9:33 hodin, I./34 věž č.p. 52, 21. 4. 2017, porušil 18/4 zák. č. 361/2000 Sb., R-50/65/62 KM/H Avia modr. X“. Jedná se o velice podrobný popis, z něž je zjevné nejen k jakému porušení rychlosti, kde a kdy došlo, ale je z něj naprosto jasné i porušení zákonné povinnosti stanovené v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nevznikla žádná pochybnost o tom, jakého přestupku se účastník dopustil, nad to v kolonce 6 je správně vyplněno, že pokuta je uložena za „přestupek dle § 125c/1f,b, 4 zák. č. 361/2000 Sb.“. Tedy popis je zcela dostatečný, nevznikla žádná pochybnost o tom, jakého přestupku se účastník dopustil. Stejně tak jsou řádně vyplněny všechny další kolonky na pokutovém bloku, tento byl účastníkem podepsán. Odvolací orgán proto uvádí, že zcela obecné námitky uplatněné v totožném znění proti všem rozhodnutím, neodpovídají realitě zachycené ve spisovém materiálu. Tím spíše tedy odvolací orgán nemá žádné pochybnosti o vyplnění uvedených bloků, když popis údajných pochybení při jejich vyplňování je obecný a zcela shodný jako v odvoláních ve výše specifikovaných řízeních“. Přes toto odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které žalobce v žalobě nenapadl žádnou věcnou námitkou, žalobce vůbec jeho obsah nereflexuje a opětovně, v nadsázce řečeno, „papouškují“ svou námitku, kterou uvedl již v odvolání, tedy že v případě například tohoto pokutového bloku ze dne 21. 4. 2017 v bodu c, ii, žaloby opětovně tvrdí, že „v kolonkách č. 1-4 není přesně zajištěna osoba přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje, například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození.... „atd.“, jako kdyby zástupce žalobce žalované rozhodnutí vůbec ani nečetl. V tom případě již jeho jednání, kdy vůbec nereaguje na obsah žalovaného rozhodnutí, hraničí se zneužitím práva, kdy účelově pouze opakuje to, co již uvedl v odvolání. K tomu je třeba uvést, že smyslem a účelem tohoto soudního řízení není opětovné rozhodování soudu o odvolacích námitkách, kterými se již jednou zabýval odvolací správní orgán. Soudy ve správním soudnictví totiž nejsou další, třetí instancí ve správním řízení. V rozsudcích ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, a ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73 (závěry z těchto rozsudků byly aprobovány i Ústavním soudem – srov. např. usnesení ze dne 11. 2. 2008, sp.zn. I ÚS 1841/07), NSS dokonce konstatoval, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit ani zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (tj. rozhodnutí žalovaného).

16. Krajský soud tedy považuje způsob argumentace žalobce za zcela účelový, kdy ten pouze opakuje své námitky z odvolání, což se týká zpochybnění již výše zmíněných žalobních bodů, které byly předmětem rozhodování správních orgánů, když správní orgán prvního

stupně tyto pokutové bloky si vyžádal a zabýval se jimi a neshledal v nich žádných nedostatků.

17. Ten stejný závěr se týká i zpochybnění rozhodnutí o přestupku, tj. rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30. 9. 2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kdy řídil motorové vozidlo v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu a bylo mu zaznamenáno 7 bodů do bodového hodnocení řidiče. Jednalo se o pravomocné rozhodnutí, pokud žalobce měl námitky proti tomuto rozhodnutí, tak měl podat odvolání s tím, že toto rozhodnutí neobsahovalo všechny zákonné náležitosti. Ostatně žalovaný se k námitkám žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, které byly uvedeny i v odvolání, vyjádřil na straně 7 v prvních dvou odstavcích, se závěry žalovaného se krajský soud zcela shoduje a v podrobnostech odkazuje na obsah žalovaného rozhodnutí, tedy i na tuto část argumentace žalovaného, kterým v podstatě vyvrátil námitky žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v přestupkové věci. Smyslem soudního přezkumu totiž není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dále např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
18. Na závěru o nedůvodnosti a účelovosti žaloby nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje), obsažené i v odvolání, přičemž se jím žalovaný zabýval i v žalovaném rozhodnutí.
19. Avšak i kdyby se vůbec s touto námitkou obsaženou v odvolání, tj. poukazem na jinou rozhodovací praxi, žalovaný nezabýval, tak by to nezpůsobilo automaticky bez dalšího nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13). Námitku lze totiž vypořádat i tak, že správní orgán může uvést v rozhodnutí odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní, a tím, minimálně implicitně, námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost (srov. výše uvedený rozsudek NSS, který lze stáhnout i na rozhodovací praxi správních orgánů). Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že „*odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky*“, je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132). Správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala

výklad zákona prováděný soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ab absurdo). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č.j. 2 As 7/2005-86 (a následně i v dalších rozhodnutích, za všechny srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012-87), uvedl „účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem)“.

20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud **zamítnout** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. srpna 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje